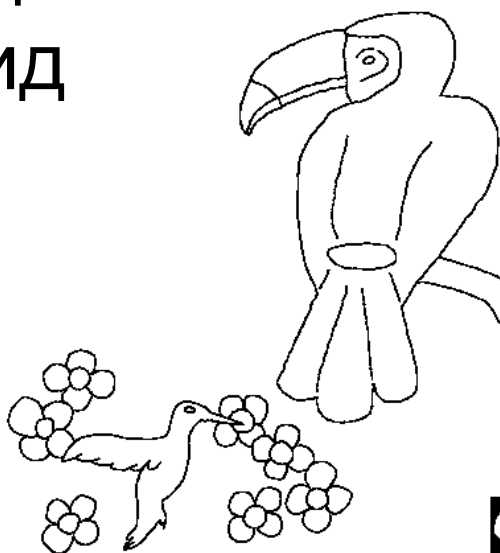
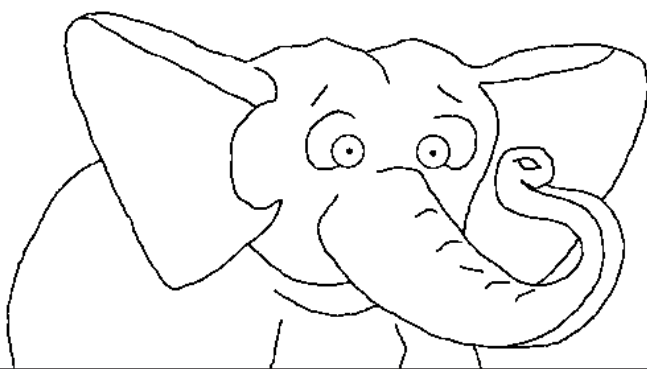

Китоби Муқаддас барои кӯдакон пешкаш мекунад

Вақте ки Худо ҳама чизро офарид

Муаллиф: Edward Hughes

Расом: Byron Unger; Lazarus

Тарҷумон: Christian Lingua

Адаптатсиякунанда: Bob Davies; Tammy S.

Ҳикояи 1 аз 60

www.M1914.org

Литсензия: Шумо ҳақ доред, ки ин ҳикояро нусхабардорӣ ё
чоп кунед, аммо ба фурӯхтан иҷозат надоред.

Тоҷикӣ

Tajik

Кӣ моро офаридааст? Китоби Муқаддас, Каломи
Худо дар бораи тарзи пайдо шудани инсон нақл
мекунад. Дар қадим Худо инсони аввалро
офарида, Одам номид. Худо ўро аз хоки
замин сохт. Вақте ки Худо ба Одам ҷон
даровард, Одам зинда
шуд. Ў худро дар
боғи зебои ба номи
Адан дид.

1

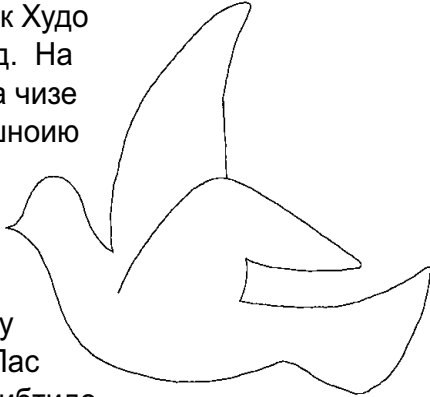
Пеш аз ба вучуд овардани Одам, Худо дунёи
зеборо офарида, бо чизҳои дилкаш пур кард. Худо
пайиҳам теппаҳо ва даштҳои васеъ, гулҳои хушбӯю
дарахтҳои баланд, паррандагони рангорангу
парвонаҳои дилшинам, наҳангҳои азимҷуссаву
нонхӯракҳои хазандаро офарид.

Дар ҳақиқат, ҳама чизе, ки
вучуд дорад, Худо
офаридааст.

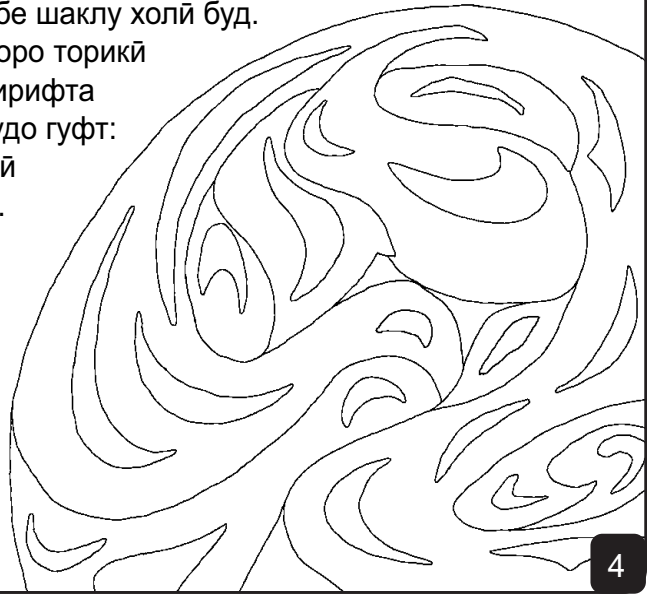
2

Дар ибтидо, пеш аз он ки чизе пайдо шавад фақат як Худо буду дигар чизе набуд. На инсон, на замин ва на чизе буд. Ҳеч чиз. На рӯшною на торикӣ ва на баландию на пастӣ буд. На дирӯзу на фардо. Танҳо Худои беаввалу беохир вучуд дошт. Пас Худо амал кард! Дар ибтидо Худо осмону заминро офарид.

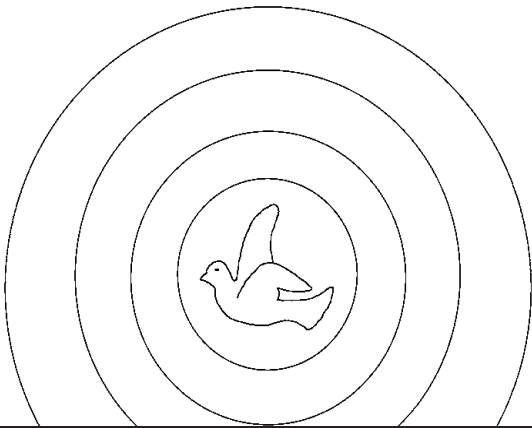
3

Замин бе шаклу ҳолӣ буд. Ҳама чоро торикӣ фаро гирифта буд. Худо гуфт: "Рӯшноӣ шавад".

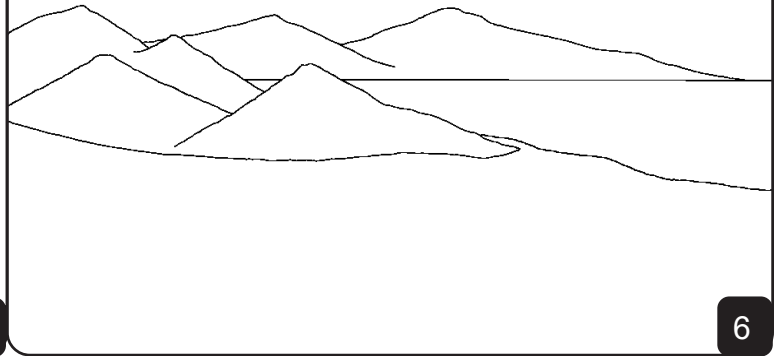
4

Ва рӯшноӣ ба вучуд омад. Худо рӯшноиро "рӯз" ва торикиро "шаб" номид. Шом омад, субҳ дамид ва ин рӯзи аввал буд.

5

Дар рӯзи дуюм, Худо обҳои укёнусо, баҳрҳо ва кӯлҳоро дар зери фазо ба тартиб овард. Дар рӯзи сеюм, Худо гуфт: "Бигзор хушкӣ намудор гардад". Ва ҳамин тавр шуд.

6

Худо инчунин фармуд, ки алаф, гулҳо, буттаҳо ва дарахтҳо пайдо шаванд ва онҳо пайдо шуданд. Шом омад, субҳ дамид ва ин рӯзи сеюм буд.

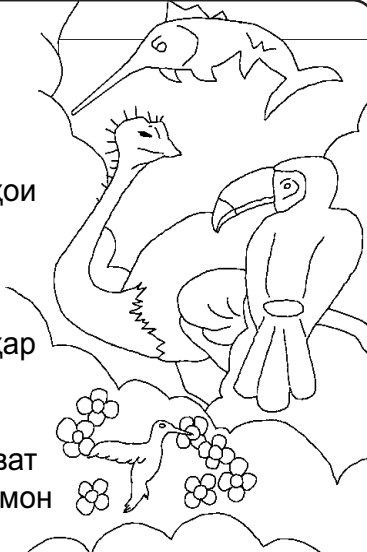
7

Баъд Худо офтоб, моҳ ва ситораҳои бешуморро офарид. Шом омад ва субҳ дамид ва ин рӯзи чорум буд.

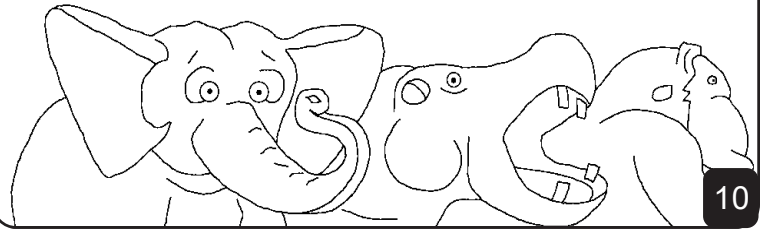
8

Дар навбати оянда Худо офаридани ҳайвонҳою моҳиҳои оби ва паррандагонро ният дошт. Дар рӯзи панҷум ӯ наҳангҳои азимчуссаю моҳичаҳои хурдакак, шутурмурғҳои пойдарозу паррандаҳои майдаякро офарид. Худо ҳар навъи моҳиро барои пур кардани обҳо ва ҳар гуна паррандаҳоро барои ҳаловат бурдан аз замин баҳру осмон офарид. Шом омад, субҳ дамид ва ин рӯзи панҷум буд.

9

Баъд аз он, Худо давом дода, гуфт: “Бигзор замин бо махлуқоти зинда пур шавад...”. Ҳар як намуди ҳайвону ҳашароту ҳазанда ба вучуд омад. Инҳо филҳои заминларзонандаю кундузҳои серташвиш, маймунҳои шӯху тимсоҳҳои лаванд, кирмҳои қачу қилебу мушҳои боғайрат, зароффаҳои гардандарозу гурбачаҳои нармпашм буданд. Дар он рӯз Худо ҳар гуна ҳайвонро офарид. Шом омад, субҳ дамид ва ин рӯзи шашум буд.

10

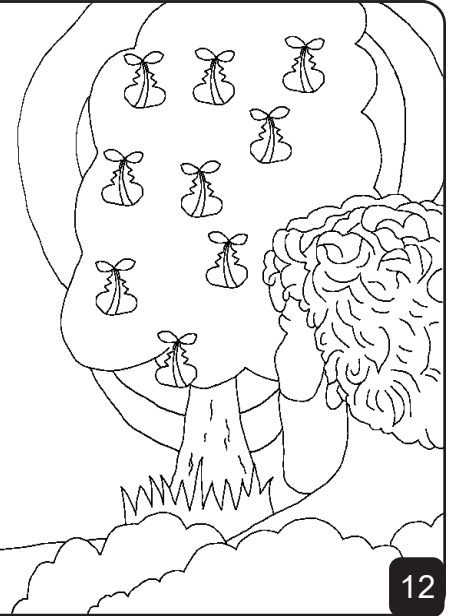
Худо дар рӯзи шашум як кори дигаре низ кард, ки кори хеле махсус буд. Ҳоло ҳама чиз барои Инсон тайёр буд. Хӯрок аз замин барояш мерӯйид ва ҳайвонҳо барои хизмати вай тайёр буданд. Пас,

Худо гуфт: “Биёед, ба Худамон монанд карда одамро офарем. Бигзор ӯ ба ҳама чизи рӯйи замин ҳукмрон шавад”. ИНАК ХУДО ОДАМРО БА МИСЛИ ХУДО ОФАРИД; БА МОНАНДИ ХУДО ӮРО ОФАРИД ...

11

Худо ба Одам гуфт: “Аз ин боғ ҳар чизе ки хоҳӣ бихӯр, лекин аз дарахти дониши некию бадӣ нахӯр. Агар аз меваи ин дарахт хӯрӣ, ҳатман мемури”.

12

Худованд Худо гуфт: “Хуб нест, ки одам танҳо бошад, Ман барои вай ёрдамчи меофарам”. Худо ҳамаи паррандагон ва ҳайвонҳоро ба назди Одам овард. Одам ба ҳамаи онҳо ном гузошт. Маълум мешавад, ки вай ақли бутун дошт, ки ин корро карда тавонист. Аммо аз байни ҳамаи паррандагон ва ҳайвонҳо ҳеч як

шарики мувофиқ барои Одам пайдо нашуд.

13

Худо хоби Одамро саҳт баронду як кабурғашро гирифта, аз он занро офарид. Зане, ки Худо офарид, шарики мувофиқ барои Одам буд.

14

Худо ҳама чизро дар шаш рӯз офарид.
Баъд Худо рӯзи ҳафтумро баракат доду
он рӯзро рӯзи истироҳат ном гузошт.
Дар боғи Адан, Одам ва занаш Ҳавво
ба Худо итоат намуда, комилан
хушбахт буданд. Худо Хӯчаин,
Парвардигор ва Дӯсти
онҳо буд.

15

Вақте ки Худо ҳама чизро офарид
Ҳикоя аз Каломи Худо, дар Китоби Муқаддас

Ҳастӣ 1-2 ҷойгир шудааст

“Ошкор шудани Каломи Ту равшани
мебахшад.” Забур 119:130

Худо медонад, ки мо корҳои бад мекунем ва ин
корҳои бади моро гуноҳ меномад. Ҷазои гуноҳ марг аст.

Худо моро саҳт дӯст медорад. Барои ҳамин Худо
Писари ягонааш, Исои Масеҳро фиристод, ки ҷазои
гуноҳҳои моро ба Худ гирифта, дар рӯи салиб меҳкӯб
шуда мурад. Баъд Исо гашта зинда шуду ба осмон рафт!
Акнун Худо гуноҳҳои моро бахшида метавонад.

Агар ту аз гуноҳҳои худ даст кашидан хоҳӣ, ба Худо ин
тавр гӯӣ: Эй Худои меҳрубон, ман бовар мекунам, ки Исо
аз барои гуноҳҳои ман мурд ва баъд зинда шуда, ҳоло
зинда аст. Илтимос ба ҳаёти ман биё ва гуноҳҳои маро
бахш, то ки ҳаётам нав шавад ва ман то абад бо Ту
зиндагӣ кунам. Ба ман ёрӣ деҳ, ки ҳамчун фарзандат
зиндагӣ кунам. Омин. Юҳанно 3:16

Ҳар рӯз Китоби Муқаддасро хонда, бо Худо сӯҳбат кун!